

BORSODI L. LÁSZLÓ

Magánséta

Tengerparti térkép

A tenger hullámzásából kavicsok, kagylók, apró halak. A parti homok térképén két hullámverés között hegyek, sziklák magasodnak, öblök mélyülnek-zárulnak, barlangok bújnak.

Az ott egy ország, az ott a ház. Ott laktál, ott álmodtál. Azt álmodtad, hogy élsz.

Lankás vidék néhány dombbal. Kevéske kert sok virággal. Ide költöznék, de nincsen még ház, csak sövény a házhely körül.

Sokat utazom: levegőben, földön, vízen. Legjobb vízen: a magasság innen csodálható, a mélységnek van tekintélye, vége. A víznek van partja. A parti homokon ott a térkép.

Mindenem csupa víz, de lehet, csak álmodom.

Buszozás helyett

Legyen egy délutáni séta! Nem gyalogolok, kifogásolod. Sétálunk, sétálhatnánk, pontsítok. Mondjuk: csütörtökön. Csütörtökön? Miért éppen csütörtökön, kérded. A sétának, folytatom, éppen csütörtökön van értelme: csütörtök délután az egyetlen tér és idő, amikor a sétának értelme van. Elválasztja a hét eleji fáradtságot a hétvégi unalomtól, a szürke házak, vörös házfalak egyértelműségét az erdők titkaitól, a kirándulók félmeztelenségétől.

Ez az álláspont látszólag megnyugtat, de aztán a házat említed: hogy el kellene jutnunk a házig, pontosan oda, ahol a ház van. A séta, mondom, nem számol házzal, mert elkezdődik, de nincsen vége. A séta folyosó bérházakban, kolostorokban, utca vidám utca szobros terekkel, szökőkutakkal. A séta bokrokkal, fákkal övezett hosszú sétány egy-két paddal, ösvény az erdőn jó illatú virágokkal. Gombsor egy kabáton, futam a zongorán. Buszozás helyett elindulni egyedül.

Pihenő

Ha egyik délelőtt erre sétálsz, csengess be hozzám! A kaputelefon bekapcsolva, minden bizonnal itthon találsz. Ha kedved lenne megpihenni, látogass meg, valószínű, akkorra már egyedül leszek.

A széket a konyhában – amelyre valaha ültél – ugyanott találok: az asztal mellett, az ablaknak háttal. Üdítőt töltenek, kávét főznek, te ezalatt a mozdulataimban felfedezhetnéd zavartságom, és ettől, legalábbis látszólag, ebben az edényzajos közjátékban egyszerre megnyugodnál, akárcsak én a kezéd játékának ritmusától, ahogy kanalazod kávédba a cukrot, kevered, meg-megállsz.

Ha eljutnánk oda, hogy egymással szemben ülve beszéljünk, nem kis meglepetésedre csak annyit mondanék: talán vagy nos. Te meg valami olyasmit emlegetnél, hogy lehet, mire én – felháborodásomat leplezve – alig érezhető cinizmussal azt kérdezném: tényleg? S te, mintha tudomást sem vennél szavam éléről, egy ideig tovább hagysz vergődni, majd annyit szólsz: valóban. Végül rám hagyod: hagyjuk.

Így telne a délelőtt, ebben a végtelen megértésben, hűs üdítők, a meghitt kávégőz békéjében. Ha értelmét látnád a sétának, hogy éppen délelőtt felém sétálj, és becsengess hozzám, míg el nem költözöm.

Téli kert

Angyaltérképpel szemedben végül a parton sétálsz. Emlék a nyári kert, a Szikla délen csak benned él, s a Nagy Találkozás, amelyre évekig vártál, elmaradt. Nem jutottál el a Nagy Tóhoz soha.

Így indulsz, magad mögött hagyva a tengert, a földet. Így indulsz, szemközt a téli kerttel. Mert most már tudod: legszebb a téli kert, s ha nem hajtana a szél, a fagy, a téli kertig sétálva érdemes, az odáig megtett úttal együtt egész.

Bámulhatnád a nagy pelyheket, a hótól roskadt ágakat, a fehér kalapos, fehér ruhás szobrokat. Az útszéli padon immár örökre csókolja egymást egy szerelmes pár, és nem mozdul Szindbád pipafüstje.

A szembejövőket nem láthatod. (Ha látnád, csendesen mosolyognának.) Ösvénynyé szelődül a sétány, nem zavar meg semmi elágazás. Minden téged vár, ez már a téli kert. Se pad, se fák, a napnak csak árnyéka van, a szökőkútból a szökkenés.

Sűrűn havaz a prózaversben. Minden, minden csupa hó. Végigfekszel a havon.